

Sygn. akt I C 391/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – (...)W. Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Koman

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 r. w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa Politechniki (...) w Ł.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Politechniki (...) w Ł. kwotę 4.305 zł. (cztery tysiące trzysta pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Politechniki (...) w Ł. kwotę 717 zł. (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla (...) w W. kwotę 109,20 zł. (sto dziewięć złotych 20/100) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 08 września 2016 roku

W pozwie z dnia 17 września 2015 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej) powód Politechnika (...) z siedzibą w Ł. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 4.305,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając wywiedzione roszczenie, powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę, w ramach której zobowiązał się do zbadania pola elektromagnetycznego w przestrzeni pomieszczeń Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej położonego w R.. Przedmiot umowy został wykonany przez powoda w sposób prawidłowy, czego dowodem w ocenie powoda jest protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 12 marca 2014 r., podpisany przez P. A., pełniącego funkcję wiceprezesa Zarządu pozwanej Spółki. Powód wyjaśnił, iż z tytułu wykonania umowy wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT z 14-dniowym terminem płatności, z której należność pieniężna, mimo wezwań do zapłaty, do chwili obecnej nie została uiszczona przez pozwanego. (pozew – k. 3-6).

W dniu 28 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 5789/15 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla (...)w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem zawartym w pozwie. Nadto Referendarz sądowy zasądził na rzecz powoda od pozwanego koszty procesu w kwocie 625,00 zł (nakaz zapłaty – k. 18).

Powyższy nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym został w całości zaskarżony przez pozwanego sprzeciwem. W sprzeciwie tym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Nadto pozwany zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. oraz zarzut niewłaściwości rzeczowej, bowiem w jego ocenie sprawa podlega rozpoznaniu przez sąd gospodarczy. Pozwany zgłosił również żądanie zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do żądania zawartego w pozwie, pozwany zaprzeczył jakoby strony procesu zawarły jakąkolwiek umowę. W ocenie pozwanego powód nie przedstawił żadnego dowodu świadczącego o fakcie zawarcia i treści umowy. W rezultacie powód nie może domagać się od pozwanego zapłaty. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł również zarzut niewłaściwej reprezentacji pozwanego przy zawieraniu przedstawionego w pozwie stosunku obligacyjnego. (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 25-27; sprzeciw od nakazu zapłaty na urzędowym formularzu – k. 51-54).

Postanowieniem z dnia 04 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 5036/15 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla (...) w W.. (postanowienie – k. 73-74).

W piśmie z dnia 11 marca 2016 r., stanowiącym odpowiedź na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko wyrażone dotąd w pozwie. (pismo powoda z dnia 11.03.2016 r. – k. 85-87).

Do zamknięcia rozprawy w dniu 25 sierpnia 2016 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. (protokół rozprawy z dnia 25.08.2016 r. – k. 100-101 wraz z nagraniem na płycie DVD – k. 102).

Sąd ustalił, co następuje:

Od kwietnia 2014 r. Spółka (...), której przedstawicielem jest M. K. w ramach podwykonawstwa realizowała projekt budowy Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R., przy Al. (...) -go M. 2, którego inwestorem był (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.. Na początku czerwca 2014 r. wskutek naniesionych przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., reprezentowanego przez P. A. – Wiceprezesa Zarządu, zmian do projektu budowy pomieszczeń budynku, zaistniała pilna potrzeba przeprowadzenia pomiarów oddziaływania promieniowania elektromagnetycznego transformatora znajdującego się w budynku. P. A. poprosił M. K. o informację czy istniałaby możliwość przeprowadzenia takich pomiarów, a jeśli tak, to przez jaki podmiot. M. K. zaproponował P. A. usługi świadczone przez jeden z Instytutów Politechniki (...) z siedzibą w Ł. i przekazał mu dane kontaktowe. Przed tym jednak M. K. skontaktował się telefonicznie z P. R. (1), przedstawicielem Instytutu Politechniki (...) z siedzibą w Ł. i upewnił się, czy istnieje możliwość wykonania przedmiotowych pomiarów na rzecz (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W..

(dowody: zeznania świadka M. K. – k. 100-101 oraz nagranie na płycie DVD – k. 102, min. od 00:05:00 do 00:11:50; zeznania świadka P. R. (1) - k. 101 oraz nagranie na płycie DVD – k. 102, min. od 00:13:50 do 00:23:30; KRS pozwanego – k. 30-37).

W dniu 12 czerwca 2014 r. pomiędzy Politechniką (...), jako przyjmującą zamówienie, a (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., jako zamawiającym doszło do zawarcia ustnej umowy o dzieło, której przedmiotem było sporządzenie przez Politechnikę (...) pisemnej ekspertyzy „Badania pola elektromagnetycznego w przestrzeni pomieszczeń Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R., przy Al. (...) -go M. 2”. Wszelkie ustalenia pomiędzy stronami, zarówno dotyczące zakresu umowy, terminu jej wykonania oraz wysokości wynagrodzenia zostały poczynione w formie ustnej oraz drogą elektroniczną. Po telefonicznych konsultacjach przeprowadzonych przez P. R. (1), reprezentującego Politechnikę (...) z siedzibą w Ł. oraz P. J., reprezentującego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., doszło do uzgodnienia terminu oraz miejsca wykonania pomiarów promieniowania elektromagnetycznego transformatora zamieszczonego w budynku Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R., przy Al. (...) -go M. 2. Na początku czerwca 2014 r. P. R. (1) wykonał przedmiotowe pomiary w celu sporządzenia ostatecznej ekspertyzy. Po budynku P. R. (1) oprowadzał P. J., który posiadał klucze do wszystkich pomieszczeń.

(dowody): protokół zdawczo-odbiorczy – k. 7; faktura VAT – k. 8; zeznania świadka M. K. – k. 100-101 oraz nagranie na płycie DVD – k. 102, min. od 00:05:00 do 00:11:50; zeznania świadka P. R. (1) - k. 101 oraz nagranie na płycie DVD – k. 102, min. od 00:13:50 do 00:23:30; wiadomość e-mail pozwanego z dnia 30.06.2014 r. – k. 88 oraz k. 9-10 i k. 12; KRS pozwanego – k. 30-37).

W dniu 30 czerwca 2014 r. P. A. wysłał wiadomość e-mail skierowaną do P. R. (1), w której poprosił o wysłanie faktury VAT na adres: (...). o. o. (...)-(...) R., ul. (...).

(dowód): wiadomość e-mail pozwanego z dnia 30.06.2014 r. – k. 88 oraz k. 9-10 i k. 12).

W dniu 07 lipca 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT o nr (...) z tytułu łączącej strony umowy o dzieło. Należność w niej wymieniona, płatna w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury VAT, opiewała na kwotę 4.305,00 zł i zawierała w sobie kwotę podatku od towarów i usług według stawki 23%.

(dowód): faktura VAT z dnia 07.07.2014 r. – k. 8).

Po wykonaniu dzieła w postaci opracowania zatytułowanego „Badania pola elektromagnetycznego w przestrzeni pomieszczeń Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R., przy Al. (...) -go M. 2” powód opracował i sporządził w dniu 07 lipca 2014 r. dokument prywatny w postaci „Protokołu zdawczo-odbiorczego” do zawartej z pozwanym umowy nr (...) z dnia 12 czerwca 2014 r. W jego treści zamieszczono oświadczenie, że opracowane dzieło wyczerpuje wszelkie wymagania zawarte w umowie. Początkowo dokument ten został przedstawiony do zaakceptowania i podpisu P. R. (1) i A. W.. Po zaakceptowaniu tego protokołu zdawczo-odbiorczego i jego podpisaniu przez wymienione osoby, dokument został doręczony drogą pocztową P. A. – Wiceprezesowi Zarządu pozwanej Spółki wraz z dziełem oraz fakturą VAT wystawioną w dniu 07 lipca 2014 r. Z kolei po zaakceptowaniu przez niego treści wymienionego powyżej protokołu zdawczo-odbiorczego i złożeniu pod nim przezeń własnoręcznego podpisu, dokument ten został w krótkim czasie ponownie doręczony powodowi drogą pocztową.

(dowody): protokół zdawczo-odbiorczy – k. 7; faktura VAT – k. 8; zeznania świadka M. K. – k. 100-101 oraz nagranie na płycie DVD – k. 102, min. od 00:05:00 do 00:11:50).

Dzieło w postaci opracowania zatytułowanego „Badania pola elektromagnetycznego w przestrzeni pomieszczeń Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R., przy Al. (...) -go M. 2” jest obecnie w posiadaniu pozwanego. Pozwany nie składał żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości wykonanego dzieła. Nie kwestionował również wskazanej w doręczonej mu fakturze VAT wysokości należności za wykonane dzieło.

(okoliczności bezsporne; a nadto **dowód:** protokół zdawczo-odbiorczy – k. 7).

Mimo upływu terminu płatności wskazanego w fakturze VAT pozwany nie uiścił na rzecz powoda wynagrodzenia za wykonane dzieło. W dniu 11 września 2014 r. drogą e-mail P. R. (1) zgłosił pozwanemu, że nie wpłynęła należność za wykonane przez powoda dzieło w postaci „pomiaru pola wokół stacji rozdzielczej i transformatora na inwestycji w R.”. P. R. (1) poprosił o zweryfikowanie tego problemu przez pozwanego i oświadczył, że w razie potrzeby powód może ponownie wysłać fakturę VAT za wykonane dzieło.

(dowód): wiadomość e-mail powoda z dnia 11.09.2014 r. – 9 oraz k. 11-12).

Z uwagi na brak reakcji na powyższą wiadomość e-mail, w dniu 22 października 2014 r. P. R. (1) skierował do pozwanego wiadomość e-mail, w której ponowił informację o niezrealizowanej przez pozwanego płatności w ramach łączącej strony umowy o dzieło.

(dowód): wiadomość e-mail powoda z dnia 22.10.2014 r. – k. 11).

Pod koniec 2015 r. P. R. (2) telefonicznie skontaktował się z księgowym pozwanego, który zapewnił go, iż do końca 2015 r. należność wynikająca z doręczonej pozwanemu faktury VAT zostanie w pełni uregulowana. (**dowód:** zeznania świadka P. R. (1) - k. 101 oraz nagranie na płycie DVD – k. 102, min. od 00:13:50 do 00:23:30).

Wobec braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z doręczonej mu faktury VAT powód sporządził pisemne wezwanie pozwanego do zapłaty kwoty 4.305,00 zł, na wskazany nr rachunku bankowego, zarazem zakreślając pozwanemu termin 4 dni od daty otrzymania przez pozwanego wezwania. Przedmiotowe wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 05 lutego 2015 r. Odbiór pisma pokwitował P. A.. (**dowód:** wezwanie do zapłaty z dnia 23.01.2015 r. wraz z zpo z dnia 25.02.2015 r. – k. 13).

Do chwili obecnej pozwany nie zapłacił na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się na nie budzących wątpliwości dokumentach prywatnych przedstawionych przez powoda, których autentyczność nie nasuwała wątpliwości, jak również nie były one w żaden sposób kwestionowane przez pozwanego. Już w tym momencie godzi się podkreślić, że pozwany nie kwestionował treści dokumentu prywatnego w postaci protokołu zdawczo odbiorczego z dnia 12 czerwca 2014 r. (k. 7) oraz faktury VAT o nr (...) z dnia 07 lipca 2014 r., w tym wysokości należności w niej ujętej. W ocenie Sądu, złożone przez powoda dokumenty wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały, tworząc logiczną całość wraz z dopuszczonymi przez Sąd dowodami z zeznań świadków.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił także w oparciu o dowody z zeznań świadków M. K. oraz P. R. (1), które uznał za wiarygodne, gdyż zeznania te były logiczne, rzeczowe i wyważone. Należy zauważyć, iż świadek M. K., który w swych zeznaniach jednoznacznie potwierdził fakt zawarcia pomiędzy stronami procesu ustnej umowy o dzieło, pozostawał osobą bezstronną i niezainteresowaną wynikiem postępowania. Świadek ten na początku czerwca 2014 r. skojarzył obydwie strony procesu z uwagi na zaistniałą pilną potrzebę przeprowadzenia pomiarów oddziaływania promieniowania elektromagnetycznego transformatora zamieszczonego w budynku w pozwanego, wobec wprowadzenia przez pozwanego zmian do realizowanego przez świadka (jako podwykonawcy) projektu budowy. Świadek określił przedmiot umowy o dzieło, który jest zbieżny z tym, jaki wynika z przedstawionego wraz z pozwem protokołu zdawczo-odbiorczego. Świadek M. K. potwierdził również fakt, iż z ramienia pozwanego na budowie obiektu działały dwie osoby, tzn. P. A. i P. J., z czego pierwszy wymieniony był osobą odpowiedzialną za „poważniejsze sprawy”. Świadek ten zeznał także, iż ustalane było wynagrodzenie za dzieło określone w ustnej umowie aczkolwiek nie wskazał on jego wysokości. Zeznania obydwu wymienionych świadków pokrywały się z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd nie dostrzegł w treści zeznań tych świadków żadnych istotnych sprzeczności, które mogłyby sugerować, iż osoby te starają się cokolwiek zataić lub przedstawić jakieś okoliczności niezgodnie z prawdą. Co istotne, ww. świadkowie czerpali swoją wiedzę w przedmiocie umowy zawartej przez strony procesu z własnych obserwacji.

Na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016 r. Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego w osobie Wiceprezesa Zarządu (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. P. A.. Podstawą tej decyzji był fakt niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, który uprzedzony był o pominięciu jego zeznań w wezwaniu (k. 96) zgodnie z punktem 5 postanowienia z dnia 18 kwietnia 2016 r. (k. 92). Należy zauważyć, że absencja pozwanego na rozprawie nie została w żaden sposób usprawiedliwiona, a pozwany tym samym pozbawił się szansy przedstawienia Sądowi kontrargumentów przemawiających za niezasadnością pozwu i przeprowadzenia dowodu z jego przesłuchania. W realiach niniejszej sprawy Sąd nie był zobligowany do ponownego wezwania pozwanego na termin rozprawy. Nadto Sąd doszedł ostatecznie do przekonania, że zebrane dotąd w sprawie dowody pozwalają na jej rozstrzygnięcie i nie ma potrzeby posiłkowania się dodatkowo zeznaniami tejże strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Roszczenie opisane w pozwie powód kreował w oparciu o treść art. 627 k.c., zgodnie z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Elementem przedmiotowo istotnym umowy o dzieło jest określenie dzieła, do którego wykonania zobowiązany jest przyjmujący zamówienie. Umowa o dzieło jest umową rezultatu co oznacza, że w wypadku umowy o dzieło niezbędne jest, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu jako koniecznego do osiągnięcia. Strony muszą przewidzieć upływ pewnego czasu na wykonanie zamówienia. Wykonanie oznaczonego dzieła jest zwykle określonym procesem pracy lub twórczości o możliwym do wskazania momencie początkowym i końcowym, którego celem jest doprowadzenie do efektu przyjętego przez strony w momencie zawierania umowy.

Odnosząc się do głównego zarzutu pozwanego sformułowanego w jego sprzeciwie od nakazu zapłaty, jakoby do zawarcia umowy o dzieło nie mogło skutecznie dojść z uwagi na brak zachowania formy pisemnej, uznać należało, że jest on całkowicie nietrafny.

Trzeba wyraźnie podkreślić, że kodeks cywilny nie wymaga dla zawarcia umowy o dzieło szczególnej formy prawnej. Do zawarcia umowy o dzieło stosuje się ogólne zasady dotyczące zawierania umów konsensualnych. Nie wymaga ona zachowania formy szczególnej. Zatem do zawarcia umowy może dojść także w formie ustnej, a nawet w sposób dorozumiany.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że strony procesu zawarły w dniu 12 czerwca 2014 r. umowę o dzieło w formie ustnej. Przedmiotem umowy była ekspertyza (badanie), której podstawą było przeprowadzenie przez powoda szczegółowych pomiarów pola elektromagnetycznego w przestrzeni pomieszczeń Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R., przy Al. (...) -go M. 2, generowanego m.in. przez transformator znajdujący się w jednym z pomieszczeń tego budynku – a więc zgodnie z wytycznymi pozwanego. Przedmiotem umowy było zatem uzyskanie bliżej określonego rezultatu. Przedmiot umowy Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków oraz treść protokołu zdawczo-odbiorczego.

Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy, a w szczególności protokół zdawczo-odbiorczy, korespondencja e-mail oraz zeznania świadków dobitnie świadczą o tym, iż pozwany, reprezentowany w rzeczonym stosunku obligacyjnym przez Wiceprezesa Zarządu P. A. wyraził zgodę (wolę) na zawarcie umowy o dzieło z dnia 12 czerwca 2014 r. W trakcie jej wykonania pozwany uzyskał wiedzę o szczegółowej treści umowy, tj. zwłaszcza informacje o zakresie prac zleconych i wysokości należnego powodowi wynagrodzenia.

Konkludując, charakter zawartej przez strony umowy wypełnił dyspozycję artykułu 627 k.c.

Natomiast w myśl art. 642 § 1 k.c., w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Oddanie dzieła oznacza przeniesienie na zamawiającego posiadania dzieła materialnego albo ucieleśnionego. W zależności od postanowień umowy, oddanie dzieła może nastąpić do rąk zamawiającego lub wskazanej osoby trzeciej.

Ostatecznie, po oddaniu dzieła pozwanemu, P. A. zaakceptował protokół zdawczo-odbiorczy z wykonanego dzieła bez żadnych zastrzeżeń oraz objął dzieło w posiadanie. Należy mieć na uwadze to, że pozwany w toku procesu nie kwestionował wysokości wynagrodzenia określonego w fakturze VAT dołączonej do pozwu, a także tego, że dzieło ostatecznie zostało mu oddane i jest on obecnie w jego posiadaniu (art. 229-230 k.p.c.). O „oddaniu dzieła” zamawiającemu pozwanemu, o którym mowa w art. 642 § 1 k.c. świadczy nie tylko treść zeznań świadka P. R. (1), treść protokołu zdawczo-odbiorczego ale również sam fakt, że pozwany obecnie dysponuje tym dziełem i nie zgłasza co do jego jakości żadnych zastrzeżeń.

Należy wyjaśnić, że przesłanki odpowiedzialności pozwanego określają normy Kodeksu cywilnego o odpowiedzialności odszkodowawczej zawarte w art. 471 k.c. i 474 k.c. Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do treści powołanego przepisu dłużnik nie jest zobowiązany do naprawienia szkody, jeżeli wykaże, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem takich okoliczności faktycznych, które w okolicznościach sprawy dają podstawę oceny, że nie ponosi on za nie odpowiedzialności, że przyczyny takiego stanu rzeczy leżą poza jego osobą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1967 r., LEX nr 13940). W rezultacie dłużnik, aby skutecznie uwolnić się od odpowiedzialności przewidzianej w art. 471 k.c. ma obowiązek udowodnienia, że nienależyte wykonanie przez niego zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008 r., LEX nr 484728). W wypadku roszczenia skonstruowanego w oparciu o art. 471 k.c. zaistnieć muszą łącznie trzy przesłanki odpowiedzialności kontraktowej, określone w tym przepisie: niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania (naruszenie zobowiązania), fakt poniesienia szkody, związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał żadnej z wyżej wymienionych przesłanek, wyłączających jego odpowiedzialność z tytułu umowy o dzieło. Co więcej, pozwany nawet nie podjął żadnej próby wykazania tychże przesłanek, a swą obronę skupił wyłącznie na zarzucie braku formy pisemnej umowy o dzieło oraz niewłaściwej reprezentacji pozwanego w opisanym powyżej stosunku obligacyjnym. Zdaniem Sądu, to na pozwanym w zaistniałym stanie faktycznym spoczywał obowiązek wykazania (art. 6 k.c.), że P. J. nie posiadał odpowiedniego upoważnienia pozwanej Spółki do reprezentowania jej w negocjacjach dotyczących umowy zawartej z powodem.

W końcu należało odnieść się do zarzutu pozwanego dotyczącego przekazania niniejszej sprawy do rozpoznania sądowi gospodarczemu, z tej racji, że sprawa dotyczy dwóch przedsiębiorców. Również i ten zarzut Sąd uznał za chybiony. Pozwany bowiem całkowicie pomija fakt, że postanowieniem z dnia 04 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 5036/15 Sąd Rejonowy dla (...) w W. stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla (...) w W. (k. 73-74). Natomiast w myśl art. 200 § 2 k.p.c. sąd, któremu sprawa została przekazana, jest związany postanowieniem o przekazaniu sprawy. Nie dotyczy to wypadku przekazania sprawy sądowi wyższego rzędu. Sąd ten w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekaze sprawę innemu sądowi, który uzna za właściwy, nie wyłączając sądu przekazującego. Godzi się zauważyć, iż pozwany nie zaskarżył zażaleniem postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy dla (...) w W., a zatem ponowne przekazanie przez tutejszy Sąd sprawy sądowi gospodarczemu, z uwagi na wiążący charakter wydanego już prawomocnego postanowienia o przekazaniu, było niedopuszczalne.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.305,00 zł.

O odsetkach od powyższej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki od dnia następnego po upływie terminu płatności kwoty należnej powodowi, wskazanego w fakturze VAT nr (...) z dnia 07 lipca 2014 r. Przedstawiona przez powoda faktura VAT określała termin płatności wskazanej w niej kwoty przez pozwanego na dzień 21 lipca 2014 r., tzn. termin płatności wskazanej w fakturze VAT należności upływał w ciągu 14 dni od daty jej wystawienia. Na uwadze należy mieć również to, że pozwany w toku procesu nie kwestionował faktu doręczenia mu przez powoda rzeczony faktury VAT, przed terminem jej płatności. Z okoliczności bezspornych w sprawie wynika jasno, że dana faktura VAT została doręczona pozwanemu drogą pocztową wraz z protokołem zdawczo-odbiorczym oraz wykonanym (opracowanym) dziełem w postaci pomiarów sporządzonych przez powoda w ramach łączącej strony umowy o dzieło. Na uwagę zasługuje również fakt, iż przed wytoczeniem powództwa, w dniu 05 lutego 2015 r. powód ostatecznie wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikającej z wymienionej powyżej faktury VAT (k. 13). Wezwanie to nie odniosło jednak żadnego skutku. W konsekwencji Sąd zasądził odsetki ustawowe licząc od dnia 22 lipca 2014 r., a więc od dnia następnego po upływie terminu określonego w fakturze VAT za wykonane dzieło.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanego (...) Sp. z o.o., z siedzibą w W. na rzecz powoda Politechniki (...) z siedzibą w Ł. kwotę 717 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą sumę złożyła się opłata od pozwu wysokości 100,00 zł oraz koszty pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w wysokości 600,00 zł, ustalone przez Sąd w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j. t. ze zm.).

Sąd w pkt 3 wyroku, na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 109,20 zł. Na kwotę powyższą składają się koszty podróży przyznane świadkom M. K. i P. R. (1) za stawiennictwo na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2006 roku, które to koszty zostały im wypłacone tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Aleksandra Koman